

Вукови једу зечеве.
А можда и не?

Једне ноћи, када је Велики
Сиви Вук пронашао Зеца у
шуми, ствар је била јасна –
према вучјим правилима, мора
да га поједе!
Али зекина породица обећала је
богату гозбу ономе ко Зеца безбедно
врати кући.

И тако је почела једна необична дилема...

Јер оно што је исправно није увек црно
или бело. Понекад је – баш као и вук –
помало сиво.

www.unzip.rs

Лариса Малиуш

Шта је за вечеру?

Лариса Малиуш

Шта је за вечеру?

UNZIP

Лариса Малиуш је ауторка и илустраторка која сваки дан живи окружена причама. Пореклом из Белорусије, она сада живи у Берлину, а нове идеје долазе јој у најнеочекиванијим тренуцима – док чека у реду на каси, разговара с комшијом или баш онда кад угази у барицу. Јер Лариса зна – кад се идеја појави, треба је ухватити што пре!

Лариса Малиуш

Аутор и илустратор: Лариса Малиуш
Превод: Тамара Ђуран
Лектура и коректура: Тамара Ђуран
Прелом: Кристина Брачер
Уредник: Лана Кал
За издавача: Асенета Хачко
Издавач: UNZIP, Суботица
Штампа: Публикум, Нови Сад
Тираж: 1000
www.unzip.rs

За прво српско издање © 2026 UNZIP, Суботица
What's for Dinner?
written and illustrated by Larysa Maliush
© 2025 NordSüd Verlag AG, Zurich/Switzerland
Published in the United States, Great Britain,
Canada, Australia, and New Zealand in 2026 by
NorthSouth Books, Inc., an imprint of NordSüd
Verlag AG, Zurich, Switzerland

CIP – Каталогизација у публикацији
Библиотеке Матице српске, Нови Сад
ISBN 978-86-82950-66-0
COBISS.SR-ID 199457545

Шта је за вечеру?

Ноћ пуног месеца била је веома важна ноћ. Те ноћи сваки вук, од најмањег до највећег, певао је песму месецу, тражећи од њега срећу у лову.

Велики Сиви Вук одлучио је да оде до руба шуме, мало даље од свог чопора. Знао је да то није по правилима, али није лако запевати када ти тик уз ухо завија још двадесетак других вукова.

Ах, како је месец био диван!
„Моја песма мора бити најлепша!”, помисли Велики Сиви Вук.
„Желим сву срећу само за себе!”

Прочистио је грло.

запевао је.

Како је само чисто и звонко одјекнула његова песма! Сваки тон био је савршен!
Чинило се да чак и месец сија мало сјајније.

Велики Сиви Вук се таман спремао да поново запева,
кад одједном зачу...

БУ-ААА

То је звучало потпуно погрешно.
Вукови завијају овако: „А-УУУУУ.”
А не: „БУ-АААА.”

Пратио је звук и усред једне чистине угледао маленог зеку. То није било завијање – то је било плакање.
Зека је био сасвим сам. А према вучјим правилима, свако ко се затекне у шуми након што падне мрак – мора бити поједен.

Велики Сиви Вук је оклевао. Овај зека је био тако... мајушан. Тако пуфнаст. Можда је већ јутро? Али не, и даље је била ноћ.

Ту се ништа није могло учинити. Правила су правила.
Вук је отворио своја велика зубата уста...

